

# הקדמה

הבעיה הכי גדולה שלי היא שאני לא יודע אם יש לי בעיה. אני אדם ציני. בשנים שקדמו לשנה האחרונה, הסתכלתי לרוב על יצירות בזלזול. יצירות מכל הסוגים – שירה, כתיבה, הצגות, כל מה שעולה על דעתכם. קשה להשפיע עליי ומעטות היצירות שהצליחו לעשות זאת. גם אלה שבקריאה או בשמיעה ראשונית הכרזתי עליהם כמבריקים, נראו לי כמו רוב הטקסטים שלי עצמי בחלוף הלילה – גיבוב מילים משעמם, לא מקורי ונדוש עד גיחוך.

מה קרה בשנה האחרונה? אני לא יודע לשים את האצבע על מקרה אחד ספציפי, אבל אם תכפו עליי לספק תשובה אשיב שזה שילוב של שחרור מעט מהציניות שלי, יחד עם ניסיון להכיל יותר את מה שסביבי ואת העולם, מתוך הבנה שאני קצת בעייתי לעצמי מדי פעם. בנוסף לשני אלה, אדווח גם על כך שהתחלתי להעמיק בכתיבה ומצאתי את עצמי מתרכז עוד יותר.

התחלתי לכתוב לפני ארבע שנים, בשנת 2021, כשכעסתי על הצבא. הייתי אז קצין מזה כשנה וחצי, ועתיד להיכנס לשירות קבע ממש בעוד כמה שבועות. הרגע המיוחל הגיע, סוף-סוף משכורת נורמלית אחרי 1,285 שקל בחודש, ואז חליתי – סרטן!

תכלס זה לא כזה דרמטי כמו שזה נשמע, והאמת שהייתה תקופה די מעניינת, אולי אפילו חוויה טובה. אם להיות ממש כן, לא הייתי מוותר עליה גם אם היו מציבים בפניי את האופציה.

הסרטן עשה לי טוב. זה נשמע קצת מטורף, אני יודע, אבל אני מאמין שבלעדיו הייתי ממשיך על המסלול המהיר שנשלל עבורי – שנים ארוכות ומייגעות בצבא עד שיהיה לי מאוחר מדי להתפקח ולהבין שזה פשוט לא אני. המחלה הזאת אילצה אותי לעצור, על אף שממש לא רציתי בכך, ועשתה לי את הטובה של החיים שלי. הסרטן אמנם לקח לי את השיער לכמה חודשים, אך נתן לי חשיבה חדשה ומיוחדת לשנים קדימה.

בכל מקרה, הצבא פחות התרשם ובעט אותי החוצה. לא נכנסתי לקבע. זה הכעיס אותי מאוד והחלטתי לכתוב על זה משהו. פרסמתי את הטקסט ברשתות החברתיות יחד עם תמונה שלי על מדים וזכיתי לכמויות רבות של

לייקים, תגובות, שיתופים, וכמות נכבדה לא פחות של דופמין ואוקסיטוצין ותשומת-לבאיצין. בימים שלאחר מכן פנו אליי מאתרי חדשות וסיקרו את הסיפור שלי. בזמן ששכבתי על מיטת האשפוז בחדר הפרטי במלון הבוטיק איכילוב בתל אביב, התכתבתי בווטסאפ עם הכתב של אחד האתרים ושלחתי לו טקסט שכתבתי בנושא חינוך (טור דעה ענק שלי, תקראו). בצירוף לטקסט, שלחתי גם את ההודעה הבאה: "בנוגע לשיחתנו, אשמח אם תוכל לקשר אותי עם מישהו בנושא, צירפתי את הדעה שלי בנושא החם ביותר כרגע".

החם ביותר כרגע? מה עובר עליך, טיפש אחד, חשבתי לעצמי מיד אחרי שהתפקחתי מההתלהבות שלי, מה כתבת כאן? למזלי, הטקסט היה די טוב. העובדה שלא היו צריכים לשלם לי עליו בוודאי תרמה להחלטה שלהם לפרסמו, ומאז נפתח הסכר וכתבתי כמה מאמרי דעה שפורסמו במאקו, עד שהבנתי שמחמאות כמו "וואו, עמית, איזה יופי אתה כותב", או "וואו, עמית, הייתי בטוחה שזה טקסט של ז'אן ז'אק רוסו, גאה בך, ילד שלי" (תודה, אימא), לא ממש תורמים לחשבון הבנק שלי ושאני צריך למצוא עבודה.

למרות זאת, לא הפסקתי לכתוב. הבנתי שאני עושה את זה לא רע בכלל עוד בבגרות בהיסטוריה. באומנות הפכתי בליל מילים, שזכרתי במקרה, לטקסט שזיכה אותי בציון מעולה, אך עדיין לא התרגשתי מכך. בשנים שלאחר מכן המשכתי לכתוב פה ושם – לטקסים צבאיים, נאומים, לעצמי או לרשת החברתית, עד שהחלטתי שיש לי מה לומר גם על גבי דפים שייכנסו תחת שתי כריכות. פתאום החלום לכתוב ספר, שהיה עמוק בתוכי, החל להרים ראש. אחלה, אז אני אכתוב ספר, כזה שיימכר במיליוני עותקים בחנויות, עם תורי ענק כמו בהשקה של אייפון 24 גולד, ואחר כך יעובד לסדרה בנטפליקס – אבל רגע, על מה אכתוב? אתם ודאי מתים לדעת מה יהיה נושא הספר. טוב ששאלתם. החלטתי לכתוב עליי ועל הבעיות שיש לי או אין לי. מכירים את זה שמישהו אומר לכם "מה הבעיה ש'ך?" אז אני חושב שיש לי בעיה, אפילו כמה בעיות, רק שאני לא יודע מהן – וזאת בעיה נוספת. אני רק יודע שיש לי הרבה מחשבות. המון מחשבות על המוות והמון מחשבות על החיים, על השקט שאחרי הצבא, על טילים ומלחמות, מחשבות על מה בא לי להיות בחיים, ועל מה שלא בא לי להיות, מחשבות על איזה באסה זה

לבחור, מחשבות על הדת (פעם הייתי מניח תפילין), מחשבות על זמן, מחשבות על ה-OCD שלי; הרבה מחשבות על תכלית, על משמעות החיים, על סודות הקיום, על רפי רפאלי, אבא של בר (אחח איזו דמות אתה רפי), ומעט מחשבות על ההורים שלי. לפעמים אני חושב שאני משוגע, ולפעמים אני חושב שכולם משוגעים חוץ ממני.

רגע, אולי כל המחשבות האלה הן בכלל לא בעיה? אולי הבעיה היא בכלל שאני כל הזמן חושב שיש אחת כזאת? אמרתי לכם, אני לא יודע. זה בדיוק מה שאני רוצה לגלות בספר הזה – מה הבעיה שלי?

אני בן 25, בזוגיות, עשיתי צבא ואני חי במדינה משוגעת בדיוק כמוכם, טיילתי קצת בעולם ואז חזרתי לארץ, ואז עשיתי שוב צבא (פאק) ואז שוב טיילתי (מה? !)

אני חושב שלחיות היום קשה יותר מפעם, אבל לא חייתי פעם כך שאין לי מושג אם אני צודק, ועדיין אשמח להתווכח על זה עם מישהו מפעם ולהעביר איתו כמה שעות של ויכוח, כי להתווכח זה כיף. אני מת לדעת מה קורה אחרי שמתים, אבל גם מת מפחד לדעת. בא לי לחיות לנצח, ואני מפחד למות. אני לא יודע אם יש אלוהים, אבל אם יש, אני מקווה שהוא לא כועס עליי. אני מפחד לעשות סמים, אבל יש לי גם חלום לאבד שליטה, ותכלס אני חושב שלעולם שלנו לא נשאר עוד הרבה זמן.

בספר הזה אנהל דיאלוג עם עצמי ודיאלוג נוסף איתכם, על מה שעובר לי בראש, שבו אני מדבר ואתם לא ממש יכולים להשיב לי, כי ככה זה ספר – מערכת יחסים חד-צדדית שאחד כותב כל שטות שעולה לו לראש והשני קורא ואפילו משלם על זה.

אנסה לגרום גם לכם לנהל את אותו דיאלוג עם עצמכם בתקווה שתצאו עם תשובה דומה לשלי, אך אני לוקח בחשבון שתגיעו לתשובות שונות לחלוטין. בהחלט ייתכן שכל הבעיות האלה שאני כותב עליהן כאן הן רק שלי, שזה לא יעניין אף אחד ואני סתם מבזבז לכם את הזמן והכסף. אבל גם יכול להיות שדרכי תבינו את עצמכם. תבינו למה גם לכם יש מחשבות כאלה (או דומות), תבינו למה חשוב לכם לספור בלטות כשאתם צועדים ברחוב, או למה אתם

בודקים מאה פעם אם נעלתם את הדלת, או אם כיביתם את הדוד שמש (לא כיביתם), או למה אתם יוצאים מאיזון בכל פעם שהווליום של הטלוויזיה עומד על מספר אי-זוגי.

תבינו, או לכל הפחות תרגישו קצת יותר בנוח עם כך.

חוץ מזה, לפני שנתחיל, אני רוצה שתדעו שאני אוהב להטיל ספק, שיש לי דחף להעמיק בדברים, גם אם בסוף לא אמצא את מה שחיפשתי, שאני אוהב להתפלסף ולחפור כי רק ככה מוצאים אוצרות. אני רוצה שתדעו שאני אוהד מכבי (ומי ששואל "איזו מכבי" הוא טרחן ומעצבן).

אני רוצה שתדעו שלפעמים יש לי שתי דעות סותרות על אותו נושא ושאני מסכים עם שתיהן.

אני רוצה שתדעו שיש לי קול בראש, שעכשיו הוא מבקש ממני לא לספר לכם עליו כי אשמע תימהוני, ושהרבה פעמים עשיתי דברים מוזרים בגללו, אבל ממש מוזרים! פעם, או אפילו כמה פעמים, חזרתי הביתה מהאוטו רק כדי לגעת עם יד ימין במקרר ולצאת בחזרה. למה דווקא ביד ימין? התשובה בעמוד 70 (סתם, לא יודע באיזה עמוד, אבל התשובה איפשהו בספר, כבר תגיעו אליה).

אני רוצה שתדעו שאני לא תמיד בטוח בעצמי, שתדעו שאני פחדן, שאני לא כל הזמן אומר את מה שיש לי, שאני מתאהב סדרתי ברעיונות של עצמי, אבל גם המבקר הכי גדול שלהם בבוקר שאחרי.

אני רוצה שתדעו שאני אחד הגאונים, אבל גם קצת דפוק, פורסט גאמפ כזה. אני רוצה שתדעו שאת הפרק הזה כתבתי שש פעמים, ומחקתי חמש פעמים, עד שהרגשתי שהוא יצא מושלם, ואז למחרת התעוררתי, קראתי שוב ואמרתי לעצמי, מה זה החרא הזה? בשביל זה אתה מוציא ספר, מה נסגר איתך? אני רוצה שתדעו שאני שיפוטי, גם אם זה לא במילים. אני שיפוטי במבט, בודק ובוחרן סיטואציות ואנשים, ואני שונא את זה בעצמי! מה אכפת לי שההיא בקפיטריה מסתובבת בעולם עם תסרוקת מוזרה? למה צריכה להיות לי דעה על זה שההוא רץ בלי חולצה רק כדי שיראו לו את שרירי החזה? שיהיה לו לבריאות, מה זה ענייני בכלל?

חשוב לי שתדעו גם שאין לי שליטה על זה. לפעמים אני מנסה לשלוט בזה, או להוריד בווליום (אבל שיהיה זוגי, כן?), אבל זה מאבק חסר סיכוי. המוח שלי הוא ישות בפני עצמה, לא קשור אליי בשום צורה, הוא רק במקרה יושב בתוך הראש שלי, כמו דייר ששוכר אצלכם יחידת דיור ואין לכם מושג מה הוא עושה בה (ואתם כנראה בטוחים שהוא הורס אותה).

אני רוצה שתדעו שאני נעלב פעמים רבות, ולא אוהב להודות בזה. למשל, אם יצחקו עליי מול כולם, אני אצחק חזק יותר כדי שלא יראו שנפגעת, אפילו אוסיף עוד בדיחה על חשבוני, אבל כשאגיע הביתה המילים ילוו אותי, ובבוקר שלמחרת אזכר באותן מילים ואצטרך שוב להעמיד פנים שזה לא מזיז לי.

תדעו שאכפת לי ממה שחושבים עליי, על אף שאני תמיד אגיד שלא.

שמדי פעם אני חושב שאני פסיכי, אבל רוב הזמן שכל השאר יותר דפוקים (אני חושב שכבר כתבתי את זה למעלה, לא נורא, בטח לא שמתם לב).

אני רוצה שתדעו שאני לא יודע מתי אני אמור להיות רגיש ולהתחבר לצד השני שלי ומתי להיות "גבר-גבר", ועל אף שאני הכי מנסה להיות מי שאני, לפעמים אני לא. שתדעו שאני מכור לטלפון, שאני מסתכל הרבה במראה, שאני כותב את זה עכשיו וממש בא לי שתאהבו את זה, שאני חייב תשומת לב, שאני מתנצל אם אין לכם אוויר בראש לקרוא כי לא שמתי נקודה מלא זמן. הנה עכשיו שמתי, קחו אוויר, תכף מסיימים פה, נשבע.